DIN GALERIA PORTARILOR CELEBRI

ALDO OLIVIERI

V-ați întrebat vreodată, dragi cititori: poți intra în istoria unei țări pentru simplul fapt de a fi fost un fotbalist celebru? Poate că da. Și ce răspuns ați dat?

Noi unul singur, fără echivoc: pentru că figura unui fotbalist celebru intră în memoria și în inima tuturor încă de copii, mai ales a acelora care apoi rămîn, fie și numai în mod... diletant, iubitori ai fotbalului, adică spectatori. Puteți să vă convingeți despre acest lucru în Italia întrebînd încă și astăzi — deși la distanță de una sau poate chiar două generații, — puteți întreba care este fotbalistul pe care ar dori să-l revadă. Răspunsul este unul singur. Nu vi se va spune Mazzola *sau* Rivera *care, cu toate acestea, sînt nume celebre ale acestor zile. Nu. Vi se va răspunde:* „Mi-ar place să mă încinte Meazza". *Și totuși, e vorba de un atlet al cărui renume este fixat 30 de ani în urmă. Și dacă veți insista în mica dumneavoastră incursiune înapoi, vi se va vorbi despre tunari ca* Piola, *despre extreme ca* Biavati, *al cărui „pas dublu" rămîne și astăzi de neconfundat dar și de neimitat, de admirabilul internațional, acel mijlocaș centru cu șut necruțător,* Andreolo.

Dar pentru portari? Două nume au lăsat o amprentă puternică în istoria fotbalului italian și care sînt pe buzele tuturor tinerilor: Combi *și* Olivieri. *Combi dispărut destul de tînăr din arenă („Dacă cîștigăm campionatul lumii — zicea el în îndepărtatul 1934 — mă retrag", dar nimeni nu credea în aplicarea acestei severe autosentințe și totuși Combi s-a ținut de cuvînt) și* Olivieri *care încă este în actualitatea fotbalistică, mereu în clocotul stadioanelor ca antrenor. Să rămînem, acum în tovărășia lui Olivieri.*

★

Peste granițele Italiei și-l amintesc numai acei care i-au admirat salturile sub culorile albastre. În Italia și-l amintește toată lumea. Pentru motivul pe care am încercat să vi-l înfățișăm mai sus. Sportivii maturi care încă sînt în admirația plonjoanelor de libelulă ale portarului din Verona sau în națională sau în echipa lui de club. Tinerii îl stimează pentru viața sa vecină cu legenda.

Două cuvinte despre cariera lui, despre campionatele italiene pe care le-a jucat, asupra prezențelor în poarta echipei Italiei, asupra activității de antrenor.

Să-i dăm atunci lui ALDO OLIVIERI cuvîntul...

★

— *„Cîte campionate am jucat? Aproape că nici nu mai mi-aduc aminte. Am început în 1929. Nu aveam nici 20 de ani. Echipa mea, prima care mi-a inoculat în sînge pasiunea fotbalului era, poate nici nu mai e nevoie să v-o spun, aceea a orașului meu:* Verona. *Am rămas patru ani acolo, apoi am plecat la* Padova, *pentru o singură stagiune. În 1934 am trecut la* Lucchese. *Atunci echipa toscană participa la campionatul primei divizii italiene și aceasta a fost ocazia cînd m-au observat selecționerii naționalei. Vom vorbi însă mai încolo despre activitatea mea în reprezentativă. Am apărat poarta lui.* Lucchese *timp de patru campionate. Iar în campionatele următoare — tot patru la număr — am fost portarul titular al lui* Torino. *A venit apoi războiul. Pentru jucători de vîrsta mea, războiul a reprezentat o dramă. A trebuit să ne întrerupem cariera și foarte puțini au mai reluat-o. Am jucat cîteva campionate reduse la* Brescia *și am reînceput în 1945. Mai bine-zis am încercat să reîncep. Am intrat în echipa* Viareggio. *M-am convins repede că virtuțile vechi fugiseră. Așa că, după șase meciuri am hotărît să pun punct".*

— Ca fotbalist ați avut multe bucurii. Dar și ca antrenor mi se pare că satisfacțiile nu v-au ocolit.

— *„E drept, aș fi nerecunoscător dacă aș afirma contrariul. E drept, am străbătut și perioade mai negre dar ca antrenor acest lucru este aproape normal. În această meserie trebuie să acceptăm și binele și răul și mai ales trebuie să ai... o amică credincioasă, pe zeița Fortuna. Am încercat să rămîn totdeauna la linia mediană a stărilor sufletești. Nici nu m-am exaltat la victorii, dar nici n-am căzut pradă deprimării la eșecuri. Am ajuns la o filozofie proprie care m-a ajutat enorm".*

— Care au fost echipele pe care le-ați condus și rezultatele obținute cu ele?

— *„Cu plăcere. Dar mai întîi aș vrea să subliniez un fapt. În Italia, după părerea mea, e probabil mult mai satisfăcător să antrenezi o echipă de categorie inferioară decît una de prima ligă. În această din urmă categorie nu există cale de mijloc: ori cîștigi campionatul, ori vei deveni prada celor mai aspre critici. Pe cînd, atunci cînd ai sub grijă o formație din campionatele mai mici, nu e totdeauna absolut necesar și cu orice preț să promovezi. E bine dacă poți să faci un progres și să ai grijă în orice caz să nu retrogradezi. Tocmai pentru că pretențiile conducătorilor și publicului sînt mai mici, poți efectiv să lucrezi ca antrenor, preocupîndu-te chiar de aspectele creatoare ale acestei meserii. Și după acest preambul, iată drumul meu ca antrenor. Cum vă spuneam, am început la* Viareggio. *În fapt, făceam un veritabil du-te-vino din poartă pe banca antrenorului. O duminică acolo, în cealaltă, dincolo. A fost un an greu, foarte greu. Încet, încet am început să deprind meseria și în trei ani intram cu Viareggio din seria C în B. Probabil că acesta a fost motivul pentru care am fost angajat de clubul care mi-a dat cele mai mari satisfacții:* Lucchese. *Retrogradarea succesivă în divizia secundă m-a întristat mult și era gata-gata să mă retrag..."*

— Și apoi norocul a surîs din nou.

— *„Exact. Trei ani la Udinese și două promovări: în trei ediții, echipa mea a sărtat din C în A. Pentru mine a fost o adevărată lovitură găsindu-mă în cele două campionate care au urmat pe banca lui Internazionale. Mai exact în edițiile 1950—51 și 1951—52. Dar atunci la Inter nu era* Moratti. *Iar eu, în privința caracterului nu sînt cu siguranță un* Herrera. *Trebuia să mă mulțumesc cu ceea ce exista. Nu puteam să fac ceea ce face astăzi antrenorul „negru-albaștrilor", adică să obțină mereu jucători. Din cauza asta, la Inter, zilele triste au venit să întunece mult bucuriile. Cîte critici! Presa milaneză nu glumește. E la fel de exigentă ca și publicul. Destul. M-am întors la Udinese, pentru campionatul 1952—53 și echipa mergea minunat".*

— Și mai departe...

— *„Campionatele 1953—54 și 1954—55 m-au găsit la conducerea clubului* Juventus. *Dar, ca și la* Torino, *ca și la* Milan, *multe amărăciuni și puține bucurii. În ultimii ani am condus pe* Lucchese, Brescia, Verona, Empoli *și în sfîrșit* Casertana, *unde mă găsesc și acum. Aceasta este cariera mea de antrenor. Cu urcușurile dar și cu coborîșurile sale".*

Actualmente, Casertana *se află pe locul întîi în grupa G a categoriei C și are posibilități reale de a obține promovarea în categoria superioară.*

Și acum, după ce am delimitat sintetic atît cariera de jucător cît și pe cea de antrenor a lui Olivieri, să ne oprim un moment asupra adevăratelor motive ale imensei popularități a lui Aldo: partidele lui sub culorile echipei naționale.

De trei ori Olivieri a apărat poarta naționalei B italiene, de 25 de ori poarta primei reprezentative și de două ori a fost chemat să apere poarta reprezentativei Europei.

— Care dintre partidele jucate în naționala Italiei v-a lăsat cea mai puternică amintire?

— *„Aceea jucată în prima eliminatorie a campionatului mondial din 1938. Jucam la* Marsilia *contra Norvegiei. În aparență, un adversar modest. Pe terenul de joc, formidabil însă! S-a spus atunci că întîlnirea a fost cîștigată de mine. Se poate. Adevărul este că am avut de apărat atunci ca niciodată în alte meciuri".*

— Apropo de această partidă. Se vorbește despre o anumită imprudență pe care ați manifestat-o, în special în a doua jumătate a carierei...

— *„Este drept că unii mă considerau pînă la un moment dat de un curaj nebunesc. Trebuie să spun însă că acest curaj mi-a fost la un moment dat dăunător. Pe cînd jucam la* Padova, *am primit o lovitură în cap de la* Gregar, *un jucător de la* Frumana. *Lovitura a fost atît de violentă încît a trebuit să mi se facă o trepanație a craniului".*

— Care este victoria cea mai frumoasă pe care a repurtat-o Italia, avîndu-l în poartă pe Olivieri?

— *„Eu cred că aceea obținută la Praga, cu 1—0. Pînă atunci Italia nu mai învinsese Cehoslovacia și nici după acest meci n-am mai obținut vreo victorie în deplasare asupra echipei Cehoslovace".*

— Ați jucat vreodată împotriva României?

— *„Da, de două ori. O dată la București, cînd am învins cu 1—0 și o dată la Roma cînd victoria ne-a revenit cu 2—1".*

— Puteți exprima o părere asupra fotbalului românesc?

— *„Pe vremea cînd jucam eu, știu că trebuia să transpirăm mult pentru a învinge. În ultima vreme, am văzut echipa României la Napoli. Mi-a făcut o bună impresie și sînt sigur că se va îmbunătăți continuu".*

— După părerea dv., fotbalul în general a progresat față de perioada cînd erați jucător activ?

— *„N-aș putea să spun dacă a progresat sau a regresat. Cred însă că este cu totul altceva. E parcă alt joc. Și aceasta datorită faptului că a cîștigat în viteză sub toate formele. Jucătorii de pe vremea mea nu aveau atîta viteză, dar nici antrenamentele de atunci nu erau cele de astăzi".*

— Care este țara care, după părerea dv., n-a trădat niciodată așteptările susținătorilor săi, pe plan fotbalistic, bineînțeles?

— *„După părerea mea,* Anglia. *A rămas totdeauna pe o poziție fruntașă. Anumite scurte regrese ale fotbaliștilor englezi nu sînt decît excepțiile care confirmă regula".*

— Există un jucător de pe vremuri care ar fi putut juca cu succes și în timpurile de azi?

— *„Da. Sînt sigur că și azi ar fi fost un as. Un mare as. Este vorba de* Braine, *un centru atacant belgian care a jucat mult timp la* Sparta *din* Praga. *Între altele, el a fost primul exemplu de atacant central retras, în maniera folosită atît de mult azi. N-am nici o ezitare în a-l declara formidabil".*

Aldo Olivieri a terminat. În încheiere a ținut să ne spună că este deosebit de impresionat de faptul că după atîția ani, de cînd a părăsit terenul de fotbal, sînt în străinătate oameni care-și mai amintesc de gloria lui și care i-au solicitat un interviu, ca acesta pentru revista bucureșteană „Fotbal". Și și-a mai exprimat o dorință: să-i parvină și lui exemplarul de revistă în care apare interviul.

I-am promis, și ne vom ține de cuvînt.

CESARE TRENTINI

Olivieri respinge un balon, încadrat de **Szengeller, Andreolo** și **dr. Sarosi** (finala C.M. 1938: Italia — Ungaria 4—2)

ȘI-AU ALES PARTENERII DE JOC...

● Fotbaliștii bulgari, și-au definitivat programul internațional pentru toamna acestui an. El cuprinde cinci partide, dintre care una — amicală cu **Suedia** — nu are încă data fixată. Celelalte vor avea loc la: **8 septembrie**, la Sofia, **cu Cehoslovacia** (amical); **13 octombrie**, la Luxemburg, **cu Luxemburg** (preliminariile campionatului mondial); **27 octombrie**, la Sofia, **cu Olanda** (preliminariile C.M.); **26 noiembrie**, la Sofia, **cu R. F. a Germaniei** (amical). Selecționata olimpică va disputa — pînă la plecarea în Mexic — meciuri cu **Cehoslovacia** (8 septembrie, în Cehoslovacia) și cu **Albania** (25 septembrie, la Sofia).

● Federația suedeză și-a stabilit astfel calendarul internațional: **Suedia — Danemarca** la 27 iunie la Stockholm; **Suedia — U.R.S.S.** la 1 august, la Göteborg; **Finlanda — Suedia** la 11 septembrie la Helsingfors; **Norvegia — Suedia** la 15 septembrie la Oslo; **Suedia — Norvegia** (C.M.) la 9 octombrie la Stockholm. Sînt prevăzute și jocuri pentru echipele de juniori și tineret, cu **Danemarca, Finlanda** și **Norvegia**; de asemenea, selecționata de tineret va mai susține un meci amical cu **România** în noiembrie.

DATELE PRELIMINARIILOR C. M

F.I.F.A. a adus la cunoștința federațiilor care și-au înscris echipele naționale la C.M. că ele trebuie să comunice datele meciurilor preliminare pînă cel mai tîrziu la **30 iunie 1968**. În ce privește federațiile din Africa și zona Americii de Nord — America Centrală — Caraibe, acestea au ca termen ziua de 31 ianuarie 1969 pentru a anunța datele jocurilor din primul tur și 30 iunie 1969 pentru cele din turul al doilea.

● Alte jocuri preliminare au fost fixate: **Belgia — Iugoslavia** (grupa VI — Europa) la 10 noiembrie 1968; **Luxemburg — Bulgaria** (grupa VIII — Europa) la 13 octombrie în Luxemburg și 23 aprilie 1969 în Bulgaria; **Senegal — Maroc** (grupa XVI — subgrupa 2, Africa) la 13 octombrie (Senegal) și 3 noiembrie (Maroc) 1968; **Nigeria — Camerun** (grupa XVI — subgrupa 5, Africa) la 28 iulie (Nigeria) și 1 decembrie (Camerun) 1968; **Scoția — R.F.G.** (grupa VII — Europa) la 16 aprilie (Scoția) și 8 octombrie 1969 (R.F.G.).

DE ICI, DE COLO

F.I.F.A. DĂ AJUTOR TEHNIC

F.I.F.A. a prelungit contractul antrenorului vest-german **D. Cramer** pentru a-l folosi și în alte țări în scopul de a veni în ajutorul fotbalului mai slab dezvoltat din țări africane și americane. Pînă în prezent, Cramer a făcut acest lucru, timp de 14 luni, în Asia și Australia, unde a organizat și condus cursuri de antrenori și antrenamente și a sprijinit federațiile în toate domeniile cu caracter tehnic. Acum, **Cramer** va fi trimis în cîteva din țările din America de Nord, America de Centru și în Africa. Aceste acțiuni se desfășoară sub îndrumarea comisiei dezvoltării tehnice din cadrul federației internaționale.